

Cercetările din castrul cu val de pământ de la Câmpulung (cartierul Pescăreasa), 1987–1989

CONSTANTIN C. PETOLESCU, TEODOR CIOFLAN

Castrul este situat pe un platou pe malul drept al Râului Târgului, la distanță aproximativ egală între râu și șoseaua națională Pitești–Câmpulung, și la circa 300 m sud de castrul de piatră (Jidova). Spre est, platoul se înalță deasupra văii râului cu circa 10–20 m (panta de circa 45°); râpa continuă în jurul platoului spre nord și parțial spre vest. Platoul este ușor înclinat pe direcția est-vest (diferența de nivel între punctul cel mai înalt de pe culmea valului – paralel cu râul – și limita de vest a fortificației este de 1–1,50 m).

Primele cercetări în acest castru au fost făcute în vara anului 1901 de Pamfil Polonic; iată cum sunt prezentate pe scurt rezultatele în raportul înaintat lui Gr. Tocilescu¹.

«La 300 m spre sud de această cetate de piatră, pe malul înalt al Râului Târgului, se găsește (*sic*) pe un colț de teren urmele unei cetăți mici de pământ ale cărui valuri înconjurătoare de-abia se recunosc.

Prin săpături am constatat că valul este numai de pământ construit, iar prin interiorul cetății am găsit cioburi de oale și cărămidă romană. Această cetate măsoară de la sud spre nord 80 de m, cealaltă latură 66 m; valul care se recunoaște bine în partea de nord, vest și est are o înălțime de circa 0,50–1 m și este de 10 m lat; în partea dinspre sud valul este stricat cu desăvârșire – în partea de nord și est se recunoaște urma șanțului înconjurător, care arată numai o lățime de 5–7 m și o adâncime de 1/2 m. Pe lângă latura de vest a cetății duce un drum șoseluit, poate că este șoseaua antică care comunica pe aci; acest drum servește astăzi locuitorilor ca drum de câmp.

¹ Ms. Acad. Române, 5 139, f. 231–232 (vezi și f. 214).

Această cetate se numește de locuitori „Biserica Jidovilor” sau „Caraula Jidovilor”».

Amplasarea topografică a celor două caste (de piatră și pământ) este cunoscută mai întâi prin planul publicat în 1903 de Gr. Tocilescu, care reproduse și un plan sumar al castrului de pământ (aici dimensiunile apar: 80×80 m)². O prezentare a castrului mic, după datele inedite din manuscrisele lui Polonic și propriile observații în teren a făcut în 1936 D. Tudor³. Câteva mici sondaje a efectuat, de asemenea, Em. Popescu, care își prezintă observațiile în raportul preliminar privind săpăturile efectuate în castrul de la Jidova între anii 1962–1967⁴.

Săpăturile efectuate de autorii acestui raport au avut ca obiectiv în special delimitarea laturilor castrului⁵. O cercetare a terenului înainte de săpătură ne-a arătat că valul se păstrează mai bine pe laturile de est și nord și abia se mai distinge pe laturile de vest și sud. Acum, traseul șanțului nu se mai observă la suprafață.

² Gr. Tocilescu, *Fouilles et recherches archéologiques en Roumanie*, București, 1903, p. 134 și fig. 77.

³ D. Tudor, *Castrele romane de la Jidava lângă Câmpulung în Muscel*, București, 1938, p. 7–8 (extras din „Bucureștii”, II, 1936).

⁴ Em. Popescu – Eugenia Popescu, *Materiale*, 9, 1970, p. 261–262 („Cercetările, de mică amploare, nu au dus la o concluzie sigură asupra caracterului complexului. Se pare totuși că nu avem de-a face cu un castru roman, ci cu o construcție feudală târzie care a folosit material antic”). Această concluzie este însoțită de D. Tudor (*Oltenia romană*², București, 1978, p. 281), apoi și de alți cercetători.

⁵ Cercetările s-au desfășurat în perioadele 14 iulie – 8 august 1987, 1–27 august 1988 și 17–29 iulie 1989, cu fonduri puse la dispoziție de Institutul de Arheologie din București și Muzeul județean Argeș.

În anul 1987, s-a efectuat o singură secțiune (S 1), lungă de 82 m și lată de 2 m, orientată aproximativ SE–NV (pentru a surprinde toate elementele posibile, a fost prelungită cu 12 m spre est, în pantă; spre vest, secțiunea noastră a ajuns până la gardul locuitorului V. Chiru); s-a săpat pe adâncimi variabile, între 0,50–1,50 m. Dinspre est spre vest, descrierea secțiunii se prezintă astfel:

În primele 7 carouri (suprafața caroului: 2×2 m), terenul este în pantă: diferența de nivel între capătul de est al secțiunii (punctul zero) și cota maximă (coama valului; punctul de caroiaj 7, deci circa 14 m de la capătul secțiunii) este de minimum 4 m. În pantă, stratul vegetal este foarte subțire (maximum 10 cm); urmează îndată stratul de pietriș (primii 10 m au fost executați în acest strat și nu au dat nici un rezultat).

Așa cum rezultă din analiza profilului, valul se prezintă lat la bază de circa 7 m (carourile 6–9). În adâncime s-a pătruns în stratul de pietriș: în unele porțiuni până la 1,20 m, în altele numai 20–30 cm. Peste stratul de pietriș urmează stratul vegetal antic, din lut argilos castaniu – mai închis la culoare în carourile 6–7, mai deschis în carourile 8–9; în acest strat au apărut câteva fragmente ceramice romane și de cărămidă, precum și un fragment ceramic cu brâu răsucit (dacic ?). În continuare (pe verticală), urmează (în carourile 6–7, parțial și în caroul următor) un strat de pământ negru. Mai întâi, peste stratul vegetal antic se află (pe o lungime de 2,20–2,30 m) un șir de pietricele, deasupra căruia se vede un strat de lut negru (mai deschis la bază, mai închis în partea de sus), gros de circa 10 cm; deasupra alt șir de pietricele, un nou strat de lut negru și iarăși deasupra (doar în unele porțiuni) șir de pietricele. Stratul delimitat astfel, la bază și sus, de cele trei șiruri de pietricele este gros de circa 30 cm. Credem că în această porțiune valul a fost executat în tehnica *murus cespiticius*; șirul de pietricele provine de la baza gliilor (*cespites*), iar stratul mai închis din glii. Prin năruirea valului, stratul de pământ negru s-a scurs pe pantă, unde stratul respectiv se întinde pe o lungime (măsurată la bază) de circa 1,50 m.

Stratul negru se întrece brusc pe verticală, valul continuând (spre vest) cu un strat de lut argilos, de o culoare asemănătoare cu cel aflat peste stratul de pietriș nativ; el se întinde pe o lungime variind între 1 m (sub stratul arabil) și 1,30 m (la bază). Acesta era *agger*-ul, a cărui pantă pare a fi delimitată de un fragment de cărămidă, iar la bază,

deasupra stratului vegetal antic, de un mic strat de arsură lung de circa 30–40 cm și gros de 1–1,5 cm. Presupunem că stratul de arsură, care se observă în profilele ambilor pereți ai secțiunii, provine de la palisada incendiată și prăbușită.

Urmărirea (imaginară a) liniei pantei *agger*-ului indică o înălțime a valului de maximum 1,80 m; această constatare, ca și lățimea valului de glii (2,40 m), corespund datelor transmise de istoricul militar roman Hyginus⁶.

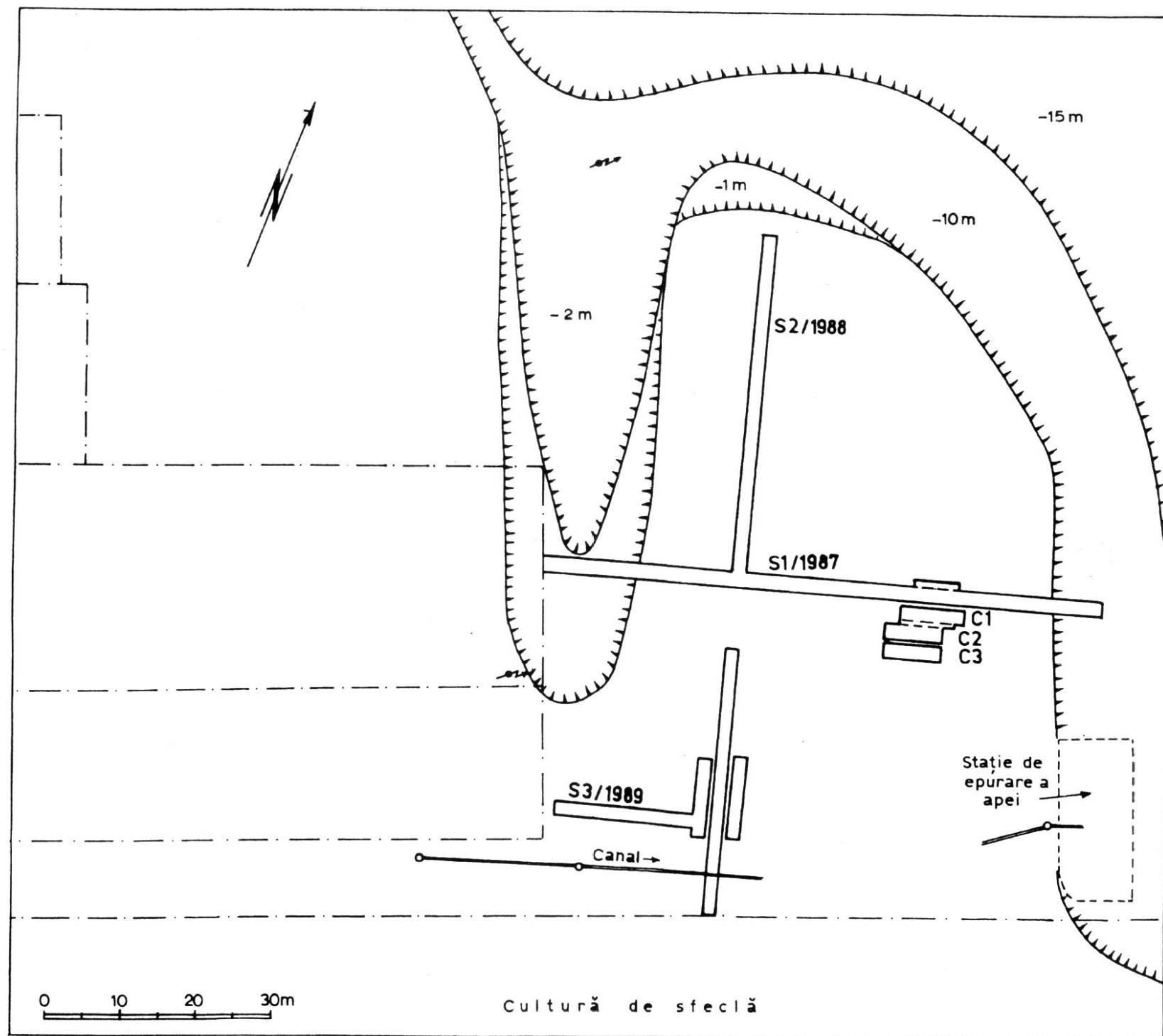
Urmează, în carourile 9–10 (parțial și în caroul următor), pe o lungime de aproape 4 m, un strat de pietriș gros până la 14 cm. El este mai înclinat în zona de contact cu *agger*-ul, iar în partea opusă (spre vest) adâncit. Presupunem că este vorba de *via sagularis*, iar adâncitura din marginea de vest marchează o mică rigolă.

Deasupra arsurii și a unei mici porțiuni din acest drum se întinde un strat de lut galben, de aceeași culoare cu cel din *agger* – dar mai închis pe măsură ce ne înălțăm spre stratul arabil actual. El provine de la scurgerea culmii *agger*-ului și se întinde la bază pe circa 1,50–2 m (iar panta scurgerii acestuia este marcată de un șir de pietre – care încep îndată sub stratul vegetal antic și se împrăstie peste *via sagularis*, până peste rigola menționată).

După *via sagularis*, la 21,10 m depărtare de capătul de est al secțiunii, s-au identificat urmele unei construcții (în carourile 11–13). Secțiunea noastră a căzut aproape perpendicular pe această construcție (cu o ușoară deviere spre est); în vederea cercetării acesteia, s-a mai efectuat o casetă paralelă cu S 1, cu dimensiunile 7,40×2 m – prinzându-se astfel și latura de sud a unei camere a acestei construcții. În vederea cercetării ei complete, s-au mai trasat, în anul 1988, alte două casete (fiecare de dimensiunile 8×2 m și despărțite de un profil de 0,50 m).

Această construcție s-a identificat la adâncimea de numai 0,40–0,50 m, de aceea se păstrează doar baza ei. Conturul încăperii este marcat de țigle romane așezate (cu câteva excepții) pe lung, cu partea concavă în sus. Ele sunt fixate direct pe stratul vegetal (de călcare) antic, la nivelul drumului circumvalar (*via sagularis*). Se păstrează în-

⁶ *De munitionibus castrorum* (ed. M. Lenoir, Paris, 1979), 50: *Vallum loco suspectiori extrui debet cespites aut lapide, saxo sive caemento. Sufficit latum pedes VIII, altum pedes VI et lorica parva fit.*

treagă latura de est și cea mai mare parte din cea de nord (aceasta din urmă marchează, se pare, și extremitatea de nord a clădirii); latura dinspre nord a camerei se păstrează cam pe jumătate, dar cea de vest a dispărut. Un canal îngust, acoperit cu cărămizi (late de 34×24 cm) traversează oblic această cameră. Podeaua camerei este pavată cu pietre de râu, iar deasupra cu fragmente de olane de acoperiș, care formează o adevărată podea (cu excepția unor porțiuni unde au fost scoase, probabil cu ocazia arăturilor). Șirul de cărămizi care acoperă canalul se ridică la nivelul acestui pavaj de olane. Bună parte din aceste cărămizi sunt fracturate pe mijloc – ceea ce ne-a sugerat că dedesubt se află un canal; prin ridicarea a două dintre ele (de către curioși necunoscuți, în cursul unei nopți), s-a constatat că șirul de cărămizi acoperă un canal.

În caseta nr. 2 (efectuată în 1988), în partea dinspre pântă s-a descoperit un canal confecționat din fragmente de cărămidă (baza nepavată); el se află cu 30 cm mai jos de podeaua locuinței și la 0,55–0,60 m sub nivelul solului. Acest canal continuă și în caseta următoare.

În caseta nr. 3 s-a constatat existența unui sistem de încălzire (*prae-furnium*). Astfel, s-au identificat urmele unui cuptor cu boltă confecționat din cărămizi de dimensiunile 36×25 cm; pe o latură s-au descoperit *in situ* două cărămizi, pe cealaltă trei. În continuare, gura cuptorului era confecționată (cel puțin la bază) din fragmente de țigle. Acest cuptor prezintă o ramificație spre dreapta și stânga. Acest sistem interesant de încălzire lămurește rostul canalului din prima cameră (cercetată în anul 1987); aerul cald pătrundea prin canalul amintit, pe sub podeaua locuinței. S-a mai constatat totodată că, sub stratul de țigle ce mărginește camera pe trei laturi, se află alt canal, confecționat îndeosebi din resturi de țigle. Din canalul principal, căldura era distribuită prin acest canal marginal pe sub cele trei laturi ale locuinței. Pe latura de sud era probabil intrarea. Pe suprafața casetei au mai apărut câteva fragmente de țiglă și cărămidă; s-au descoperit și două fragmente de *tegulae mammatae*. La construcția cuptorului s-a utilizat și un fragment de cărămidă pe care apare un rest de inscripție (trasată în pasta crudă, înainte de ardere).

Reluând descrierea secțiunii (S 1), constatăm că între această clădire și *via sagularis* s-au descoperit numeroase pietre de râu (bolovani), alunecate probabil de pe culmea *agger*-ului (unde

formau poate un pavaj: drumul de rond). În colțul de sud-est al casetei, chiar sub nivelul pietrișului *viae sagularis*, s-au descoperit câteva cărămizi (la adâncimea de 0,50 m) și urme de arsură în jur, ceea ce ar indica prezența unei vetre; a fost probabil utilizată de soldații care au lucrat la ridicarea valului.

De remarcat că în zona clădirii (începând chiar de sub aceasta), compoziția terenului se schimbă. Sub stratul de arătură urmează un strat de argilă humizată, apoi un strat castaniu neumblat; el continuă în lungul secțiunii până la 52 m depărtare de capătul de est al acesteia. Aici stratul de lut castaniu se întrerupe, continuând până la capătul de vest al secțiunii cu strat de pietriș (pe ultimii 3 m, săpând în adâncime, s-a dat la circa 0,80 m sub nivelul solului actual de stratul de nisip).

Urmărind în continuare profilul, la 33 m depărtare de capătul de est al secțiunii, se constată un strat de pietriș – lat de 3–3,20 m și având mijlocul bombat; este vorba probabil de un drum interior.

În carourile 20–33, profilul nu semnalează – pe o adâncime de circa 0,50 m, până la care s-a săpat – nimic demn de reținut: strat vegetal, strat de pietriș humizat, strat de pietriș. Din cauza prelungirii râpei spre vest, sub forma unei mici albieri, elementele defensive de pe latura de vest nu au putut fi surprinse în această secțiune.

În anul 1988 s-a trasat o nouă secțiune – S 2: direcția aproximativ N–S (NE–SV), perpendiculară pe S 1; lungimea 90 m, lățimea 2 m; s-a săpat pe adâncimi variind între 0,40–2 m. O porțiune de 6 m (plus 2 m, reprezentând lățimea S 1 intersectate), aflată spre mijlocul secțiunii, nu a fost săpată – deoarece se afla un drum de câmp (utilizat de căruțe și tractoare). În porțiunea de sud, prelungirea secțiunii a fost împiedicată de existența culturii de sfeclă a fostei C.A.P. Câmpulung. Pe cuprinsul secțiunii, succesiunea geologică a straturilor este următoarea: sub stratul arabil actual se află un strat negru-deschis, apoi negrul vegetal antic, stratul de pietriș humizat în partea superioară (în care se găsesc și resturi materiale), apoi stratul de argilă.

La 1 m de capătul de sud al secțiunii, s-a identificat o *fossa* – cu deschiderea de circa 2–2,20 m și adâncimea de 0,70–0,80 m; mai clară este panta dinspre *vallum*, marcată de un șir de pietre. Interiorul acestui mic șanț era umplut cu pietre, fragmente de cărămizi și lut negru. Nivelul fossei s-a

identificat la circa 0,60 m sub nivelul solului actual; ea fost săpată în solul vegetal antic, stratul de pietriș și stratul de argilă.

Acolo unde în mod obișnuit ar trebui să fie berma, se observă un strat de lut gălbui gros până la 20 cm, întins pe o lungime de numai 0,80 m – deoarece în continuare a fost tăiat de o groapă de pom, apoi de traseul unui canal de ape uzate (provenind din Colonia Pescăreasa).

Vallum nu este aici prea clar – totuși el se observă pe o lățime de circa 5 m (socotind distanța de la baza fossei până la rigola interioară). Rigola este largă de circa 0,90 m și adâncă de circa 0,50 m. Urmează o porțiune reprezentând probabil *via sagularis*, lată de circa 2,50 m, mărginită de altă rigolă (la mijlocul ei, profilul de pe malul de vest înregistrează și o groapă). În continuare, în cursul săpăturii au apărut, pe o porțiune de 8–9 m, numeroase fragmente de țigle, precum și câteva olane și cărămizi. Din această porțiune s-au cules, în afară de fragmente ceramice, un piron și un cap de piron de fier. La răzuirea repetată a adâncimii șanțului s-au identificat, în stratul de argilă galbenă, două șiruri de pete circulare de arsură, cu ușoare resturi de cărămidă și lut negru – la adâncimea de 0,60–0,70 m; presupunem că provin de la stâlpii unei barăci militare.

Urmează porțiunea nesăpată (6 + 2 m).

În continuare, spre nord, pe următorii 11 m, profilul este simplu (s-a săpat până la adâncimea de 0,45–0,60 m): sub stratul vegetal (gros de circa 15–16 cm), urmează pietrișul nativ (stratul superior al acestuia este humizat pe o grosime de 20 cm).

Apoi, pe următoarea jumătate de metru, profilul urcă brusc, dând – chiar la simpla observare a suprafeței terenului, pe următorii 24 m – aspectul de val aplatizat (înălțimea maximă de la nivelul de călcare antic – aflat practic pe stratul de pietriș – este de 1 m).

Prima porțiune, lungă de aproximativ 4 m, conține material scurs de pe valul fortificației. În continuare, pe o lățime de circa 3,20 m, se pare că exista un mic drum circumvalar (*via sagularis*) lat de 2 m, cu rigole la ambele margini (late de 0,60 m fiecare). Deasupra acestui drum s-a constatat un strat de arsură, suprapus de o lentilă de lut galben cu mici fragmente de cărămidă, precum și alte două lentile cu lut galben; apoi, deasupra acestora, numeroase pietre scurse de pe *agger*, care formează o adevărată pantă. Pe latura de est a profilului

secțiunii, lentila galbenă pornește de unde încețază arsura.

Începând deasupra rigolei dinspre nord a acestui drum, se observă (de la adâncimea de 0,40 m) un strat de lut argilos care urcă în pantă. Sub el, dăra de arsură continuă pe încă 1,20 m, ceea ce arată că acest lut argilos (castaniu) s-a scurs de pe *agger*. Arsura provine de la palisada incendiată. În continuarea arsurii, pe circa 0,60–0,70 m, un șir de pietricele continuă să marcheze panta reală (antică) a *agger*-ului.

Vallum s-a construit astfel: la bază, peste nivelul antic precedent (solul negru este gros de numai câțiva cm și se află imediat deasupra pietrișului; în el s-au aflat și câteva fragmente ceramice preistorice), s-a întins un strat de lut galben, surprins pe o lungime de circa 3,80 m (împreună cu scurgerea: 5 m); el continuă și spre nord (dar mai subțire) pe încă aproximativ 1,40 m. Deasupra se observă un strat de lut castaniu, gros de circa 20–30 cm; în zona *agger*-ului se află altă lentilă de lut galben, lungă de circa 1,50 m. Spre nord (către *fossa*) urmează o dără nisipoasă cu pietricele (pe profilul de est al secțiunii continuă lentila). Se poate astfel demarca aproximativ *agger*-ul (lat de circa 2,40 m) de „zidul” de glij (lat de circa 1,50 m); în total, valul antic (*agger* și *murus cespiticius*) măsoară circa 4 m.

Urmează probabil o scurtă berma. Apoi s-a săpat, în stratul de pietriș, un șanț în formă de unghi – având deschiderea de circa 2,30 m. Liniile fossei s-au putut urmări în adâncime numai până la 0,50 m. Se observă cum stratul de pietriș nativ este întrerupt brusc prin tăierea fossei; marginile acesteia sunt marcate de scurgere de nisip, iar în centru se constată iarăși depunere de pietriș. Sub 50 cm, nu s-au mai putut urmări limitele (marginile) fossei; dar s-au descoperit, la circa 0,60 m adâncime, câteva fragmente de cărămidă, iar pietrișul era moale la săpat. Urmărirea imaginată a liniilor fossei arată că șanțul înconjurător atingea în această parte adâncimea de circa 0,80 m.

După *fossa*, spre nord, linia pantei coboară domol pe următorii 8–10 m. De la buza fosei s-au mai săpat spre nord, până la marginea pantei, încă 18 m de secțiune (fără a aduce elemente noi).

Din cercetarea profilului secțiunii, rezultă că laturile orientate N–S ale acestei fortificații măsurau circa 60 m (măsurați de pe creasta valului, unde presupunem că începea *murus cespiticius*; între deschiderea fosselor: 65 m).

În 1989, s-a urmărit identificarea sistemului de fortificare de pe latura de vest a castrului (tentativă nereușită la cercetare S 1). În acest scop, s-a trasat secțiunea S 3, lungă de 20 m și lată de 2 m (în colțul de sud-vest al fortificației), aproximativ paralelă cu S 1 (la 30 m sud de aceasta) și perpendiculară pe S 2. S-a săpat pe adâncimi variind între 0,80–1,50 m. Profilul s-a dovedit simplu în prima treime a secțiunii (urmărit dinspre est spre vest): strat arabil, strat de cultură antic (roman) (lut negru amestecat cu pietriș), dedesubt strat argilos. În continuare, s-a secționat un mic drum (*via sagularis* ?), lat de circa 2 m, mărginit de două mici rigole (adânci de 10–15 cm). La 10 m depărtare de capătul de est al secțiunii se constată, la adâncimea de 0,40 m, o lentilă de lut galben, lungă de 1 m – asemănătoare cu aceea din zona valului din S 1 și S 2. În continuare, se observă un strat de arsură (foarte clar pe profilul de nord al șanțului nostru), lung de 1,20 m, formând la capătul de est o rigolă cu arsură. Apoi urmează o lentilă de lut galben pe o lungime de circa 1,50 m și groasă de numai 10 cm. Mai departe, între metrii 15–16, s-a observat că stratul de argilă rămâne umed după mai multe zile de la săpătură, în forma unui mic șanț (deschiderea suprafeței umede este de circa 1,10 m) și trece prin stratul de pietriș (adâncimea de la suprafață: 0,90 m). Ne aflăm în zona valului; lentila galbenă provine de la *agger*, stratul de arsură s-a scurs de la palisada incendiată, iar groapa poate fi locul unde a fost fixat un stâlp al palisadei (nu poate fi vorba de *fossa*, deoarece s-a identificat numai pe profilul peretelui de sud al secțiunii).

Din păcate, nu s-a putut prelungi secțiunea spre vest, pentru a se identifica *fossa* de pe latura de vest a castrului (din cauza culturii de porumb, în grădina unui locuitor).

Totodată, s-au efectuat, de o parte și de alta a S 2/1988 (la capătul de est al S 3), alte două mici secțiuni, de 11, respectiv 13 m lungime și late de 2 m (nici acestea nu au putut fi prelungite spre sud, din cauza redeschiderii și lărgirii canalului de ape uzate menționat la descrierea capătului de sud al S 2). La capătul de est al S 3 și în cele două mici secțiuni amintite, s-au descoperit fragmente de țiglă și cărămidă romane, un piron de fier și un fragment de rășniță; în S 3 s-au identificat urmele a doi stâlpi de susținere a unei barăci (la adâncimea de 0,60 m).

Cercetările din 1989 au arătat că laturile de nord și sud ale fortificației măsoară 65 de m, dând dreptate lui P. Polonic, care, observând forma terenului, constata că acestea măsoară 66 m; se pare că la începutul secolului nostru, valul era vizibil și pe latura de vest.

Săpăturile din anii 1987–1989 au adus o serie de cunoștințe suplimentare despre castrul de pământ de la Câmpulung-Pescăreasa. S-a stabilit definitiv caracterul roman al acestui complex arheologic. Este vorba de o mică fortificație, de formă aproximativ patrată (65×60 m); incinta a fost construită din glij (*muri cespiticii*), fiind protejată de *fossa* în formă de unghi ascuțit (deschiderea de 2,20–2,30 m și adâncimea de 0,70–0,80 m).

Deoarece resturile materiale din interior sunt foarte sărace (chiar fragmentele ceramice), se poate trage concluzia că acest *castellum* a avut o existență scurtă, datând eventual din perioada războaielor pentru cucerirea Daciei⁷.

LES RECHERCHES DU CAMP À VALLUM EN TERRE DE CÂMPULUNG (PESCĂREASA), 1987–1989

RÉSUMÉ

Ce petit camp est situé à 300 m sud du camp en pierre de Jidova (ville de Câmpulung, dép. d'Argeș; dans l'actuel quartier «Pescăreasa»), sur le limes transalutane; identifié et exploré pour la première fois en 1901 (voir Gr. Tocilescu, *Fouilles et recherches archéologiques en Roumanie*, Bucarest, 1903, p. 134 et fig. 77). Les fouilles ont été reprises, entre 1987–1989, par l'Institut d'Archéologie de Bucarest, en collaboration avec le Musée de Pitești, avec quelques résultats supplémentaires.

Il s'agit d'une petite fortification (approx. 65×60 m), ayant le vallum en terre (*mur cespitiu*, 1,50–2,20 m largeur), continuant à l'intérieur par l'*agger*; en face on a identifié un petit fossé en forme de V, mesurant approx. 2,20 m de largeur et 0,70–0,80 m de profondeur. A l'intérieur on a constaté l'existence d'une petite habitation (deux chambres) avec une installation modeste d'hypocauste, ainsi que les traces des piliers d'une baraque militaire. Le matériel archéologique récolté consiste en céramique romaine commune (locale), briques et tuiles et quelques clous en fer.

Il n'y a jusqu'à présent aucune indication sûre en ce qui concerne la datation de cette petite fortification (éventuellement de l'époque des guerres daces de Trajan ?).

⁷ C. C. Petolescu, *Dacia*, N. S., 29, 1985, p. 47; idem, în *Studien zu den Militärgrenzen Roms*, III, Stuttgart, 1987, p. 511.